

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317203008
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8317203008.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Šimkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: V. T., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, S., zast. Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970 proti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 10Csp/58/2017-323 zo dňa 05.05.2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s upresnením, že dátum odkedy patrí žalobcovi úrok z omeškania zo zmluvy 8300068319 je 27.10.2016.

Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyslovil:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 004,25 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 004,25 eur od 27.10.2015 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 5.4.2014). Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 609,07 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 609,07 eur od 27.10.2016 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.10.2013).

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 004,25 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 004,25 eur od 27.10.2016 do zaplataenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 5.5.2014).

Priznáva žalobkyni náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 1 - 3, 5, § 54 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 3, § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaného uhradiť jej sumu 1 004, 25 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% z tejto sumy od 26.10.2016

do zaplattenia a aby jej uhradil trovy konania. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi stranami sporu boli uzavreté zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľské zmluvy. Na základe prehľadu splátok zo strany žalovaného zo dňa 5.10.2020 bolo zrejmé, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená Zmluva č. XXXXXXXXXXXX dňa 22.10.2013, na základe ktorej bol žalobkyňi reálne poskytnutý úver vo výške 1.284,25 eur, a to dňa 22.10.2013. Z prehľadu platieb vyplýva, že žalobkyňa na tomto úvere uhradila sumu 2.924,61 eur. Ďalej bola uzatvorená Zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2014, na základe ktorej bol reálne žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 1.001,83 eur. Z prehľadu platieb vyplýva, že žalobkyňa uhradila sumu 2.076,18 eur. Taktiež bol medzi stranami sporu uzatvorený úver č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2014, na základe ktorého bol dňa 05.05.2014 poskytnutý žalobkyňi úver vo výške 1.001,83 eur, pričom na tomto úvere uhradila žalobkyňa sumu 2.076,18 eur. Vyššie uvedené zmluvy súd prvej inštancie podrobil súdnej kontrole a konštatoval, že neobsahujú údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Zdôraznil, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že konečnú splatnosť úveru možno určiť aj počítaním dohodnutých splátok (v danom prípade 7. deň šesťdesiateho týždňa po uzavretí zmluvy). Spotrebiteľ by mal mať presne určené do kedy má úver splácať a ponechať to na počítaní v danom prípade 60 týždňov nie je naplnením účelu spomínaného zákonného ustanovenia. Navyše je náročnejšie počítanie lehôt podľa týždňov, ako bežné určenie splátok úveru podľa mesiacov. Nepochybne teda zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu splátok, pretože inak by sa uspokojil s už so spomínanou ďalšou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť, a preto termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo. Súd prvej inštancie tiež poukázal na skutočnosť, že zmluvy o úvere v časti dojednanej výšky ročnej úrokovej sadzby sú neplatné, a to pre rozpor daného dojednania s dobrými mravmi, keďže úrok dohodnutý medzi účastníkmi konania v zmluve o úvere takmer 6,5-násobne (teda podstatne) prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a ako taká je neprimeraná. Žalovanému tak vznikol na základe zmluvy o úvere nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli zo strany žalovaného žalobkyňi reálne poskytnuté. Žalovaný namietal premlčanie uplatneného nároku žalobkyne, a to z dôvodu uplynutia subjektívnej a aj objektívnej premlčacej doby. Vo vzťahu k tejto námietke žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, a objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Tri roky spätne od podania žaloby predstavujú dátum 13.03.2014. Žalobkyňa si vo svojich žalobách uplatňuje pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX iba splátky, ktoré uhradila odo dňa 01.03.2015, pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX splátky, ktoré uhradila od 06.09.2015 a pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX splátky uhradené po dni 06.09.2015. Pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX uhradila žalobkyňa v termíne do 1.3.2015 celkovo sumu 970,61 eur, teda v tom čase nedošlo ešte k zaplatteniu ani istiny. Celkovo uhradila žalobkyňa na tomto úvere sumu 2.924,61 eur, požičaná suma bola 1.284,23 eur, rozdiel je vo výške 1.640,36 eur, pričom k preplatteniu úveru došlo až po termíne 01.03.2015. Výška bezdôvodného obohatenia tak pri tejto zmluve predstavuje sumu 1.640,36 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že si žalobkyňa uplatnila sumu 1.609,07 eur, súd prvej inštancie v tejto časti jej žalobe vyhovel. Pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX k 06.09.2015 bola uhradená suma 878,08 eur. Ani v tomto prípade nedošlo v tom čase k úhrade celej sumy. Na celom úvere uhradila žalobkyňa sumu 2.076,18 eur, poskytnutá jej bola suma 1.001,83 eur, rozdiel predstavuje sumu 1.074,35 eur. Žalobca si uplatnil sumu 1.004,25 eur, preto aj v tejto časti žaloby bolo žalobkyňi vyhovené. Pri Zmluve č. XXXXXXXXXXXX ku dňu 06.09.2015 žalobkyňa uhradila sumu 943,08 eur. Ani v tomto prípade nedošlo k zaplatteniu poskytnutej sumy. Celkovo žalobkyňa na tomto úvere uhradila sumu 2.076,18 eur, poskytnutá jej bola suma 1.001,83 eur, rozdiel predstavuje sumu 1.074,35 eur. Žalobca si uplatnil sumu 1.004,25 eur, preto bola žalobkyňa aj v tejto časti úspešná. Žalobkyňa zaslala žalovanému predsporovú výzvu dňa 01.08.2016, kde konštatovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Zároveň žalobkyňa skonštatovala, že pokiaľ žalovaný uvedenej žiadosti nevyhovie a nebude z jeho strany navrhnutý iný akceptovateľný postup riešenia do 21 dní od doručenia tejto predsporovej výzvy, je pripravený zástupca žalobkyne v mene klientky podať v tejto súvislosti návrh na príslušný súd. Na uvedenú predsporovú výzvu odpovedal žalovaný podaním zo dňa 26.10.2016, ktorým verifikoval doručenie písomnosti predsporovej výzvy. Súd prvej inštancie preto ustálil, že odpoveďou zo dňa 26.10.2016 sa žalovaný v tento deň najneskoršie dozvedel o bezdôvodnom obohatení, a preto by lehota na priznanie úroku z omeškania začala plynúť nasledujúci deň od tohto dátumu, teda od 27.10.2016. Preto súd prvej inštancie vo všetkých prípadoch priznal žalobkyňi úrok z omeškania od 27.10.2016 do zaplattenia vo výške 5% ročne. Výrok o trovách

konania odôvodnil tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, nakoľko bola v konaní plne úspešná.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a následného právneho posúdenia dospel k nesprávnemu záveru o existencii nároku čo do základu. Žalovaný tiež namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj to, že zmluva neobsahuje určené náležitosti a že nastáva zákonný dôsledok v podobe bezúročnosti úveru. Odôvodnenie záveru súdu prvej inštancie je podľa žalovaného sporné, pretože nemá s vykonaným dokazovaním nič spoločné. Žalovaný nikdy netvrdil, že konečná splatnosť má byť 7. deň šesťdesiateho týždňa po uzavretí zmluvy. V súvislosti so závermi súdu zdôrazňujúcimi to, že zákon o spotrebiteľských úveroch slúži na ochranu spotrebiteľa je podľa žalovaného tiež potrebné konštatovať, že údaj o „termíne konečnej splatnosti“ bol zo zákona vypustený. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C- 42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Zároveň v spomenutom rozsudku sa konštatovalo, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ podľa žalovaného nepozná újinné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újinného práva bola vylúčená (novelou č. 279/2017 Z. z., pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia, a. s./ K. A. a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov). V tejto súvislosti žalovaný poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. So samotným údajom o termíne konečnej splatnosti nie je preto podľa žalovaného možné spojiť žiadny právny následok v podobe bezúročnosti a v tejto časti je napádaný rozsudok nesprávny. Záver súdu o termíne konečnej splatnosti je podľa žalovaného založený na nesprávnych skutkových zisteniach. Každá zmluva o úvere (uvedené sa týka všetkých revolvingových zmlúv, ktoré sú predmetom konania) je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o revolvingovom úvere, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria aj zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 14 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Súd prvej inštancie podľa žalovaného postupoval v rozpore so zákonom aj pri posudzovaní platnosti dojednania o úroku a závery súdu sú v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Po právnej stránke je rozhodnutie v rozpore s Občianskym zákonníkom, pretože súd prvej inštancie bez ozrejmenia dôvodov pri rozhodovaní nepostupoval a nepoužil ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia tej - ktorej úverovej zmluvy. Odplata v prejednávanej veci vyjadrená v bode 6 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere v nadväznosti na Oznámenie žalovaného o schválení revolvingového úveru vo výške 70,01 % nie je oproti priemernej hodnote RPMN, platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere, v rozsahu 47,29 % sadzbou, ktorá by podstatným spôsobom túto sadzbu prevyšovala Priemernú RPMN určuje Ministerstvo financií SR na základe údajov získaných za celý finančný trh, a nie na základe údajov z konkrétnej zmluvy o revolvingovom úvere, a od tejto nie je možné sa odchýliť. Žalovaný namietal aj rozpor rozsudku v časti priznania úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 1004,25 eur od 27.10. 2015 do zaplatenia, nakoľko je v rozpore s odôvodnením, kedy v bode 41. súd uviedol priznanie nároku od 27.10. 2016. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne určil aj začiatok obdobia pre priznanie úroku z omeškania. V žiadnej výzve z júla 2016 nevyplýva výzva na vydanie obohatenia, keďže predmetom výziev nebola žiadna konkrétna

peňažná požiadavka. Rozhodnutie súdu prvej inštancie teda nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani pokiaľ ide o úrok z omeškania. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Žalovaný si uplatnil trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

5. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila. Poukázala na skutočnosť, že odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie stotožnil v tom, že zo zmlúv nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, tak ako to vyplýva z ustanovenia §9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch (Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/152/2018 - 144) . Krajský súd v Prešove ako súd odvolací tiež zaujal jasné stanovisko vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného. Na základe uvedeného žalobkyňa uviedla, že prejudiciálna otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmlúv bola právoplatne vyriešená a pokiaľ žalovaný opätovne napáda rozhodnutie súdu v uvedenej časti, je námietka žalovaného právne bezvýznamná, bez ohľadu na prípadné písárske chyby v obsahu rozhodnutia. Na základe uvedeného žalobca sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu o tom, že Zmluvy neobsahujú zákonom požadované podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere konkrétne tiež termín konečnej splatnosti. Žalovaný síce tvrdí, že obsah Zmlúv tvoria zmluvné dojednania, a splnenie uvedenia podstatnej náležitosti vyvodzuje z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, podľa ktorého vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Ďalej žalovaný poukazuje na to, že z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Žalobca k uvedenému poukázal na skutočnosť, že predmetom tohto konania nie je revolvingový (opakujúci sa) spotrebiteľský úver, spotrebiteľské úvery, čerpané jednorázovo a postupne žalobcom splácané, bez využitia možnosti čerpať i revolving. Uvedené jednoznačne preukazuje i počet splátok v Zmluvách, ktorý je daný konkrétny počtom, čo je pri revolvingovom úvere vzhľadom na jeho charakter vylúčené. Teda na predmetnú vec sa nemôžu použiť ustanovenia Zmlúv týkajúce sa revolvingu práve z dôvodu, že termín splatenia (aj keď nesúladne s požiadavkou zákona) bol určený len počtom splátok. Pokiaľ údaj o splatnosti jednotlivých splátok úveru a konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín doby trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, preto v rámci kontraktačného procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu žalobcom (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom dlžníkom predložený. Je nepochybné, že oznámenie veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhu žalobca na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo. V Zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok), pričom v nej nie je uvedené, ktorý mesiac je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejmé, kedy mala žalobca úver začať splácať a potom nie je možné ani s použitím jednoduchej matematiky vypočítať deň konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ nie je zrejmá splatnosť poslednej splátky úveru, nemožno potom ani podľa bodu 4.5 zmluvných dojednaní (na čo poukazuje žalobca) dospieť k určeniu dňa konečnej splatnosti úveru, aj keď podľa tohto bodu (4.5) deň splatnosti poslednej splátky úveru, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu rovnako nie je možné určiť termíny jednotlivých splátok. Z bodu 2.1 Zmluvných podmienok vyplýva, že termín splatnosti splátky bude (až za predpokladu) v prípade schválenia žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom atď. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase podpisu Zmlúv, nebola zrejmá splatnosť prvej splátky, a teda ani konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu tak Zmluvy neobsahujú údaj o konečnej splatnosti, ani termíny jednotlivých splátok, a teda sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uplatnila si trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné

7. Odvolací súd konštatuje, že z podaného odvolania vyplýva, že žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

8. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Súd prvej inštancie správne zhodnotil, že Zmluvy o úvere, ktoré boli predmetom tohto konania sú zmluvami spotrebiteľskými a správne dospel k záveru, že je namieste aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy.

11. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

14. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

15. Podobne ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd zastáva názor, že z predmetných zmlúv o úvere nie je možné zistiť termín konečnej splatnosti úveru, resp. údaje uvedené v nich sú podľa názoru odvolacieho súdu nepostačujúci. Ani údaj o počte splátok (42, či 36) nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. l), kde sa uvádza aj počet splátok.

16. Ak by aj odvolací súd pripustil určitosť vyjadrenia konečnej splatnosti úveru, tak je potrebné dodať, že v čase podpisu zmluvy žalovaná nemala k dispozícii údaje potrebné pre vypočítanie dátumu konečnej splatnosti úveru, t. j. dátum poskytnutia úveru, a teda v čase, keď zmluvu podpisovala, bolo objektívne nemožné zistiť konečnú splatnosť úveru. Uvedené vyplýva aj z toho, že Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere nie je zrejmé, kedy by prvá splátka mala byť splatná. Zmluva o úvere pritom na rozdiel od zmluvy o pôžičke (ktorá je reálnym kontraktom), má konsenzuálnu povahu. V čase podpisu zmluvy úver len mal byť poskytnutý, v tom čase teda žalobkyňa nepoznala rozhodnú skutočnosť, determinujúcu konečnú splatnosť úveru. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu absenciu niektorej z podstatných náležitostí pri podpísaní zmluvy nie je možné dodatočne konvalidovať doplnením potrebných údajov.

18. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru je pre spotrebiteľa dôležitým údajom, a to pri širšom výklade aj z hľadiska rozsahu jeho záväzkov, nakoľko nesplatením svojho dlhu do dátumu konečnej splatnosti úveru sa spotrebiteľ dostáva do omeškania a zo strany veriteľa nastupujú sankčné mechanizmy v podobe rôznych poplatkov, pokút či úrokov z omeškania.

19. Za daného stavu sa odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o konečnej splatnosti v zmluve o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

20. Odvolací súd tiež zdôrazňuje skutočnosť, že k otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov, ktoré boli predmetom tohto sporu už zaujal jednoznačné stanovisko, a to konkrétne v rozsudku č. k. 6Co/152/2018-144 zo dňa 14.05.2020. Nakoľko sa na záveroch odvolacieho súdu v tejto otázke, t. j. v otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverov nič nezmenilo, nebude sa odvolací súd opätovne touto odvolacou námietkou žalovaného podrobnejšie zaoberať, (keďže o nej už raz rozhodol) a v ďalšom sa odkazuje na svoje predchádzajúce závery, ktoré uviedol vo vyššie citovanom rozsudku:

21. Bod 45 rozsudku č. k. 6Co/152/2018-144 zo dňa 14.05.2020: „Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak, ako to uviedol v bode 28. odôvodnenia rozsudku, že zo zmlúv nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, tak ako to vyplýva z ustanovenia §9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluvách je uvedená splatnosť úveru v mesiacoch. Koniec splatnosti úveru zmluvy neobsahujú. Tak je to, i čo do Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.03.2015. V tejto zmluve je uvedené, že splatnosť úveru (počet splátok) je 36. Nakoľko zmluva koniec splatnosti úveru neobsahuje z toho dôvodu, je úver bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný poukazuje na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníka zo dňa 23.03.2015, kde je uvedený dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňa 01.04.2017, tak k tomu je potrebné uviesť, že konečná splatnosť úveru musí byť súčasťou úverovej zmluvy. Nie je ani zrejmé, či toto oznámenie bolo žalobcovi doručené alebo nie. Odvolací súd k tomu uvádza, že vychádzajúc z formulácie termínu konečnej splatnosti je nepochybné, že tento musí byť určený dátumovo minimálne mesiacom a rokom a nemožne termín nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzatváraní zmluvy, akú dlhú dobu a dokedy má úver splácať. Podľa názoru odvolacieho súdu je to účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. S uvedením tejto náležitosti tak, ako to už odvolací súd uviedol vyššie zákon spája sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.“

22. Bod 47 rozsudku č. k. 6Co/152/2018-144 zo dňa 14.05.2020: „K ďalším odvolacím námietkam žalovaného, ktoré sa týkajú absencie rozlíšenia splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve nesprávnu výšku RPMN, a výšku úrokov v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že na to, aby bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov stačí, ak absentuje jedna náležitosť zmluvy. Z dôvodu rozpornej judikatúry, čo do absencie rozlíšenia splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluvách a zároveň z dôvodu absencie uvedenia konečnej splatnosti úveru v zmluve odvolací súd sa nezaoberal ďalšími námietkami žalovanému uvedenými v odvolaní, nakoľko aj keby niektoré na mieste nespôsobili by pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci.“

23. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 10Csp/58/2017 - 57 zo dňa 29.05.2018 čiastočne zrušil nie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia spotrebiteľských zmlúv zo strany súdu prvej inštancie, (ktoré boli posúdené ako bezúročné a bezpoplatkov), ale z dôvodu, že ho považoval vo vzťahu k vyššie uvedeným zmluvám za nepreskúmateľný, čo posúdil ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

24. Odvolací súd súčasne v rozsudku č. k. 6Co/152/2018-144 zo dňa 14.05.2020 jasne a zrozumiteľne uviedol, čo bude v ďalšom úlohou súdu prvej inštancie, t. j. riadne sa zaoberať iba otázkou plynutia a

začiatku subjektívnej premlčacej doby. Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd ako nadriadený súd súdu prvej inštancie už raz posúdil správnosť záverov súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov, ktoré uzavrela žalobkyňa so žalovaným, pričom dospel k zhodnému záveru ako súd prvej inštancie, a to, že spotrebiteľské úvery, ktoré sú predmetom tohto konania je v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch potrebné považovať za úvery bezúročné a bezpoplatkov. V rozsudku súdu prvej inštancie však došlo k chybe v písaní vo výroku prvom. Dátum začiatku omeškania od kedy je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi 5% ročne zo sumy 1004,25 eur má byť správne 27.10.2016 a nie 27.10.2015. Uvedené vyplýva aj z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku v bode 1 a 41 rozsudku. Preto odvolací súd túto chybu v písaní postupom podľa § 224 CSP opravil. Uvedené namietať i žalovaný v odvolaní.

25. Odvolací súd preto, postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny s upresnením dátumu začiatku omeškania čo do zmluvy 8300068319.

26. V súvislosti s uvedeným, odvolací súd považuje za vecne správny aj výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému, nakoľko táto bola v konaní úspešná v celom rozsahu.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané

opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.